

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΝΥΜΦΩΝ.

Α'.

Ἐξῆς ποτὲ εἰς τὴν παραθαλασσίαν κωμόπολιν τῆς Νεαπόλεως Σα-
λέρνον ἀγαθὴ τις γραῖα, τὸ ἐπάγγελμα ἀλιεύτρια, καὶ τὸ μόνον ἀγαθὸν
τῆς ζωῆς της ἦτο ὁ δωδεκαετής ἔγγονός της, ὀρφανὸν τέκνον, τοῦ ὁποίου
ὁ πατήρ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν ἐν ὥρᾳ τρικυμίας, ἡ δὲ μήτηρ ἀπέθανεν
ἀπὸ λύπην. Τὸ ὀρφανὸν παιδίον ὠνομάζετο Χαρίσιος, ἡγάπα ἐκ καρδίας
τὴν μάμμην του, καὶ τὴν ἠκολούθει πᾶσαν αὐγὴν εἰς τὸ παράλιον, ὅπου ἡ
γηραιὰ ἐπήγαινε νὰ συναθροίσῃ κογχύλας ἢ νὰ σύρῃ τὸ δίκτυον, μέχρις οὗ
ὁ Χαρίσιος αὐξήσῃ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ δυνηθῇ νὰ καταφρονῇ τὴν θά-
λασσαν, ἥτις ἐθανάτωσεν ὅλους τοὺς συγγενεῖς του. Ὁ Χαρίσιος ἦτο τόσον
εὐμορφον καὶ θελκτικὸν παιδίον, ὥστε ἅμα ἐμβαινεν εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ
πωλήσῃ τοὺς ἰχθῦς του, ὅλοι ἔτρεχον πρὸς αὐτὸν καὶ ἠγόραζον τὸ φορτίον
του, πρὶν ἀκόμη τὸ ἐκθέσῃ εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἀτυχῶς, ἡ μάμμη ἦτο πολὺ γραῖα. Εἶχεν ἓνα μόνον ὀδόντα εἰς τὸ
στόμα, ἡ κεφαλὴ της ἔτρεμε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της μόλις ἐβλέπον. Καθ'
ἐκάστην πρωΐαν ἠσθάνετο περισσότερον κόπον εἰς τὸ νὰ ἐγείρηται ἐκ τῆς
κλίνης, ἢ τὴν παρελθούσαν ἡμέραν καὶ ἐσυλλογίζετο, ὅτι τὸ τέλος της ἐπλη-
σίαζε. Τὸ ἑσπέρας λοιπὸν, ἐν ᾧ ὁ ἔγγονός της περιετυλίσσετο εἰς τὸ σκέ-
πασμά του διὰ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ ἑδαφος τῆς καλύβης, ἡ μάμμη τὸν ἑδι-
δεν ἀξιολόγους συμβουλάς, αἵτινες ἐμελλον νὰ τὸν χρησιμεύσωσι μετὰ
ταῦτα. Τὸν ἔλεγε δὲ ποίους ἀλιεῖς ἐχρεώσται νὰ πλησιάσῃ, ποίους ν'
ἀποφεύγῃ καὶ πῶς ἀγαπῶν πάντοτε τὴν ἐργασίαν, ὣν φρόνιμος καὶ γλυ-
χὺς, ἐμελλε νὰ προσδεύσῃ εἰς τὸν βίον, καὶ τέλος, νὰ κατασταθῇ ἰδιοκτῆτης
καὶ πλοιαρίου καὶ δικτύων. Τὸ παιδίον ὁμοίως δὲν ἤκουεν, ὡς φαίνεται, μὲ
μεγάλην προσοχὴν τὰ χρυσᾶ ἔπη τῆς γραίας, ἀλλ' ὅσάκις ἤρχιζε τὰς σο-
βαρὰς νοουθεσίας της, « Ἀγαπητὴ μου μάμμη, ἀνέκραζεν ὁ Χαρίσιος, διὰ
τί μὲ λέγεις ὅλα ταῦτα; μήπως θὰ μὲ ἀφήσῃς μόνον; Αἰσθάνομαι, ὅτι
ἔχω ἀρκετὴν δύναμιν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἀφ' οὗ πε-
ράσῃ ὀλίγος καιρὸς, θὰ εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἐργάζωμαι μόνος καὶ σὺ νὰ κά-
θῃσαι ἥσυχος. Ἐὰν ὁμοίως ἐπιστρέφω καμμίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν θάλασ-
σαν δὲν σὲ εὕρω ἐδῶ, πῶς θὰ ζήσω μόνος; » καὶ τὴν ἐφίλει κλαίων.

— Τέκνον μου, εἶπεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἡ γραῖα, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω

δλομόναχον, ὡς στοχάζεσαι. Ὑστερον ἀπὸ ἐμέ, θὰ ἔχῃς δύο προστάτιδας, καὶ βασιλεῖς ἀκόμη θὰ ἐφθόνουν τὴν εὐτυχίαν σου ταύτην. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἔκαμα μεγάλην χάριν εἰς δύο σημαντικὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ σέ λησμονήσουν, ὅταν ἔλθῃ καιρὸς νὰ τὰς προσκαλέσω.

— Καὶ ποῖαι εἶναι αὗται αἱ κυρίαι; ἠρώτησεν ὁ Χαρίσιος, ὅστις δὲν εἶδε ποτὲ εἰς τὴν καλύβην, εἰμὴ πτωχὰς ἀλιευτρίας.

— Εἶναι δύο νύμφαι, ἀπεκρίθη ἡ μάμμη, δύο μεγάλαι νύμφαι, ἡ Νύμφη τῶν Πηγῶν καὶ ἡ Νύμφη τῶν Δασῶν. Ἄκουσε, τέκνον μου, πρέπει νὰ σέ ἐμπιστευθῶ μυστικόν, τὸ ὁποῖον θὰ φυλάξῃς, ὅπως καὶ ἐγὼ ἔκαμα, καὶ τοῦτο θέλει σέ καταστήσει εὐκατάστατον καὶ εὐτυχῇ. Πρὸ δέκα χρόνων, καθ' ὃν καιρὸν ὁ πατήρ σου ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ σου μᾶς ἀφῆκεν, ἐκδοῖχα μίαν αὐγὴν διὰ νὰ πιάσω τὰ κοιμώμενα εἰς τὴν ἄμμον παγούρια. Ἐσκυπτα κατὰ γῆς κρυμμένη ὀπισθεν βράχου, ὅτε παρετήρησα ἀλκυόνα προχωροῦσαν ἡσύχως εἰς τὸ παράλιον. Ἡ ἀλκυὼν εἶναι πτηνὸν ἱερὸν καὶ πρέπει νὰ τὸ σεβώμεθα πάντοτε. Τὴν ἀφῆκα νὰ πλησιάσῃ χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν μου φοβηθεῖσα μὴ τὴν φοβήσῃ. Τότε ταυτοχρόνως ἀπὸ σχισμάδα βράχου ἐνὸς βουνοῦ εἶδα ἐκβαίνοντα καὶ ἔρποντα πρὸς τὴν ἄμμον ὠραῖον πράσινον ὄφιν, ὅστις ἐπλησίαζε ταχέως εἰς τὸ πτηνόν. Ὅταν ἐπλησίασε, χωρὶς νὰ ταραχθῇ ποσῶς ἡ ἀλκυὼν, ὁ ὄφις περιετυλίχθη εἰς τὸν λαιμόν της, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ τρυφερῶς, καὶ οὕτως ὁ ὄφις καὶ ἡ ἀλκυὼν ἔμειναν ἐνηγκαλισμένα διὰ τινὰ λεπτά. Ἐπειτα ἐχωρίσθησαν ἐξαίφνης, καὶ ὁ μὲν ὄφις ἔφυγε καὶ ἐχώθη εἰς τὸν βράχον του, ἡ δὲ ἀλκυὼν ἐβυθίσθη εἰς τὰ κύματα καὶ ἔγεινεν ἄφαντος. Φαντάσου τὴν ἐκπληξίν μου. Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐπῆγα πάλιν εἰς τὸ παράλιον, καὶ εἶδα τὴν αὐτὴν συναπάντησιν τῆς ἀλκυόνας καὶ τοῦ ὄφεως. Δὲν μ' ἔμεινε πλὴν ἀμφιβολία· τὰ ζῶα ταῦτα ἦσαν νύμφαι, καὶ ἰσως μαγευτικαὶ νύμφαι, εἰς τὰς ὁποίας ἡμπόρουν νὰ κάμω χάριν, ἀλλὰ ποῖαν; Νὰ φανῶ ἐμπροσθέν των, ἰσως θὰ ἐδυσαρεστοῦντο καὶ θὰ μὲ ἐτιμώρουν. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ περιμείνω τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν. Ἐνα ὁλόκληρον μῆνα παρεμόνευον κατὰ τὰς αὐτὰς ὥρας εἰς τὸν βράχον καὶ κάθε πρωΐ τὸ αὐτὸ θέαμα ἔβλεπα. Μίαν πρωΐαν παρετήρησα μαῦρον ἀγριόγατον, ὅστις ἔφθασε πρῶτος εἰς τὴν συναπάντησιν, καὶ ἐστάθη κρυμμένος ὀπισθεν τοῦ βράχου πολὺ πλησίον μου. Κατὰ τὴν ἰδέαν μου, ὁ μαῦρος γάτος ἔπρεπε νὰ εἶναι μάγος, καὶ ἐγὼ ἐνόμισα ἀναγκαῖον νὰ προσέξω εἰς τὰ κινήματά του. Τῷ ὄντι, μόλις ἡ ἀλκυὼν καὶ ὁ ὄφις ἐνηγκαλίσθησαν μεταξύ των, καὶ ἰδοὺ ὁ γάτος περιμαζεύεται, φουσκώνει καὶ ὀρμᾷ κατὰ τοῦ ἀθώου ζεύγους. Εὐθὺς ἐγὼ ῥίπτομαι κατὰ τοῦ ληστοῦ, ὅστις ἤδη ἐκράτει τὰ θύματά του εἰς τοὺς τρομεροὺς ὄνυχάς του. Τὸν ἤρπαξα κτταφρονοῦσα τὸν θυμόν του καὶ τὰ αἵματα τῶν χειρῶν μου προξενηθέντα ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς του, καὶ λαβοῦσα τὸ μαχαίριον, μὲ τὸ

ὁποῖον ἀνοίγω τὰ ὀστρεῖδια, ἔκοψα τὴν κεφαλὴν, τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐρὰν τοῦ τέρατος, καὶ ἐπερίμενα εὐελπὶς τὸ βραβεῖον τῆς ἀγαθῆς ἐκδουλεύσεώς μου. Πολλὴν ὥραν δὲν ἐπερίμεινα· διότι ἅμα ἔρριψα εἰς τὴν θάλασσαν τὸ πτῶμα τοῦ μαύρου γάτου, εἶδα ἔμπροσθέν μου δύο ωραίας κυρίας, τὴν μίαν στεφανωμένην μὲ πτερὰ λευκά, τὴν δὲ ἄλλην φοροῦσαν ἐν εἵδει ταινίας δέρμα ὄφews. Ἦσαν, καθὼς σὲ προεῖπα, ἡ νύμφη τῶν ὑδάτων καὶ ἡ νύμφη τῶν δασῶν. Καταμαγευθεῖσαι ἀπὸ τὸ κακοποιὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψε τὸ μυστικόν των, ἔπρεπε νὰ διαμένωσιν ἀλκυὼν καὶ ὄφεις, ἕως ὅτου εὐεργετικὴ χεὶρ τὰς ἐλευθερώσῃ. Εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἐχρεώσθουν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν δύναμιν.

« Ζήτησέ μας ὅ, τι θέλῃς, μὲ εἶπον· τὸ ζήτημά σου εὐθὺς θὰ πληρωθῇ. » Ἐσυλλογίσθην, ὅτι ἤμην γραῖα καὶ ὑπέφερα πολλὰ εἰς τὴν ζωὴν, ὥστε δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἀρχίσω ἐκ νέου. Σὺ ὅμως, τέκνον μου, μέλλεις νὰ ἐπιθυμήσῃς πολλὰ, πολλὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον. Ἐσκέψθην, ὅτι ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡθέλεις ἐπιθυμήσει νὰ γίνῃς πλούσιος, εὐγενής, διοικητής, στρατηγός, βασιλεὺς ἰσως. Ἡ ἡμέρα αὕτη, εἶπα κατ' ἐμαυτὴν, θέλει ἔλθῃ, καὶ ἐγὼ δύναμαι νὰ δώσω εἰς τὸ τέκνον μου τὰ πάντα. Μόνη ἡ ὥρα τοιαύτης εὐτυχίας θέλει ἀνταμείψῃ ὀγδοήκοντα ἐτῶν πόνους καὶ βάσανα. Εὐχαριστήσασα τὰς νύμφας, τὰς παρεκάλεσα νὰ φυλάζωσι τὴν ἀγαθὴν θέλησίν των εἰς τὴν ὥραν τῆς ἀνάγκης μου. Τότε ἡ νύμφη τῶν νερῶν ἀπέσπασεν ἐν πτερὸν ἀπὸ τὸ στέμμα της, καὶ ἡ νύμφη τῶν δασῶν μικρὸν τεμάχιον ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ ὄφews. « Ἀγαθὴ γυνή, μὲ ἀπεκρίθησαν, ὅταν λάβῃς τὴν ἀνάγκην τῆς προστασίας μας, βάλε τὸ πτερὸν τοῦτο καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ δέρματος εἰς δοχεῖον καθαροῦ ὕδατος καὶ ταυτοχρόνως προσκάλεσέ μας λέγουσα τὸ ζήτημά σου. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου ἂν εὐρεθῶμεν, εἰς μίαν στιγμὴν θέλεις μᾶς ἶδει ἔμπροσθέν σου ἐτοίμους νὰ σοὶ πληρώσωμεν τὸ σημερινὸν χρέος μας. » Ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης, καὶ ὅτε τὴν ἀνύψωσα, δὲν τὰς εἶδα πλέον. Πρὸς τούτοις ἐχάθησαν ἀπὸ τὰς χεῖράς μου καὶ πληγαὶ καὶ αἵματα, καὶ ἐκινδύνευσά νὰ ὑποθέσω ὅτι εἶδα ὄνειρον, ἐὰν δὲν ἐκράτουν τὸ δέρμα τοῦ ὄφews καὶ τὸ πτερὸν τῆς ἀλκυόνος.

— Καὶ οἱ θησαυροὶ οὗτοι, εἶπεν ὁ Χαρίσιος, ποῦ εἶναι, μάμμη;

— Ἀγαπητέ μου, τοὺς ἔκρυψα, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ τοὺς δείξω, εἰμὴ ὅταν μεγαλώσῃς καὶ φθάσῃς εἰς κατάστασιν νὰ τοὺς μεταχειρισθῇς. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ θάνατος μέλλει νὰ μᾶς χωρίσῃ, ἐπλησίασεν ἡ στιγμή τοῦ νὰ σὲ παραδώσω τὰ πολύτιμα ταῦτα φυλακτά. Θὰ εὕρῃς εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου μας κουτίον ξύλινον κρυμμένον εἰς παλαιὰ φορέματα· εἰς τὸ κουτίον τοῦτο εὐρίσκεται ἐν ἄλλο μικρὸν κουτίον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ περισκεπασμένα καλῶς μὲ βχιμβάχιον εἶναι τὸ δέρμα τοῦ ὄφews καὶ τὸ πτε-

ρὸν τῆς ἀλκυόνος. Λάβε τα μὲ προσοχὴν καὶ σέβας, καὶ θὰ σὲ εἶπω τί θὰ κάμῃς.

Ὁ Χαρίσιος ἔφερε τὸ κουτίον εἰς τὴν μάμμην του, ἥτις δὲν ἐδύνατο νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν κλίνην. Ἀφοῦ ἔλαβεν ἡ ἰδία τὰ δύο φυλακτά.

« Τώρα, εἶπεν, ἐπιστρέφουσα αὐτὰ εἰς τὸν Χαρίσιον, φέρε εἰς τὸ μέσον τῆς καλύβης δοχεῖον γεμάτον ἀπὸ καθαρὸν νερόν. Εἰς τὸ μέσον τοῦ νεροῦ θέσε τὸ δέριμα καὶ τὸ πτερόν, καὶ ὕστερον πρόφερε ἐν ζήτημα, μίαν ἐπιθυμίαν σου. Ζήτησε πλοῦτον, εὐγένειαν, πνεῦμα, δύναμιν, ὅ,τι θέλεις, υἱέ μου. Ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ ἡ στιγμή τοῦ θανάτου μου πλησιάζει, ἔλα καὶ φίλησέ με, ἀγαπητὸν ὀρφανὸν τέκνον, πρὶν ἐκφράσῃς τὸν πόθον, μετὰ τὸν ὁποῖον εὐθὺς πρέπει νὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός. Λάβε καὶ τὴν τελευταίαν εὐλογίαν μου, ἥτις θὰ σὲ φέρῃ εὐτυχίαν. »

Ἡ γραῖα ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀπορίαν καὶ ἐκπληξιν ἰδοῦσα, ὅτι ὁ Χαρίσιος, ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ νὰ τὴν ἀσπασθῇ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν εὐχὴν τῆς, ἔδωσε τάχιστα τὸ γεμάτον δοχεῖον εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου, ἔρριψεν εἰς αὐτὸ τὸ δέριμα καὶ τὸ πτερόν, καὶ ἐκ βάθους καρδίας ἀνέκραζεν. « Ἐπιθυμῶ νὰ ζῇ ἡ μάμμη μου πάντοτε, ἔλα νύμφη τῶν ὑδάτων! Ἐπιθυμῶ νὰ ζῇ ἡ μάμμη μου πάντοτε, ἔλα νύμφη τῶν δασῶν! »

Καὶ τότε ἰδοὺ τὸ ὕδωρ ἀφροβολεῖ, καὶ τὸ δοχεῖον μεταβάλλεται εἰς μεγάλην λεκάνην, ἥτις μεγαθύνεται καὶ μόλις χωρεῖ ἐντὸς τῆς καλύβης. Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς δεξαμενῆς βλέπει ὁ Χαρίσιος ἐξερχομένας δύο νέας ὠραιοτάτας γυναῖκας, καὶ ὡς ἐκ τῆς ῥάβδου των, ἀναγνωρίζει ὅτι εἶναι νύμφαι. Ἡ μία ἐφόρει στέφανον ἐκ φύλλων πρίνου καὶ ἐνώτια ἀδαμάντινα, καὶ ἦτο ἐνδεδυμένη μὲ φόρεμα πράσινον, ὡς τὰ φύλλα τῆς ἐλαίας, καὶ εἶχεν ἐρριμμένον εἰς τοὺς ὤμους τῆς δέριμα τίγριδος· αὕτη ἦτο ἡ νύμφη τῶν δασῶν. Ἡ δὲ νύμφη τῶν πηγῶν ἔφερεν ἐπὶ κεφαλῆς κόσμημα ἐκ καλάμων καὶ εἶχεν ἐνδύμα λευκὸν περικυκλωμένον εἰς τὰ ἄκρα ἀπὸ πτερὰ ἐρωδίου, καὶ περίβλημα κυανοῦν ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε ἀνυψοῦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ ἐφούσκονεν, ὡς πανίον πλοίου. Ἀμφότεραι δὲ, καίτοι μεγάλαι τὴν ἡλικίαν, ἐθεώρησαν μειδιῶσαι τὸν μικρὸν Χαρίσιον, ὅστις κατέφυγεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μάμμης του ἐκπεπληγμένος.

« Ἰδοὺ ἤλθομεν, τέκνον μου, εἶπεν ἡ νύμφη τῶν ὑδάτων, λαβοῦσα πρώτη τὸν λόγον ὡς πρεσβυτέρα. Ἠκούσαμεν τὴν φωνὴν σου, καὶ τὸ ζήτημά σου σὲ προξενεῖ τιμὴν. Ἀλλ' ἐὰν δυνάμεθα νὰ σὲ βοηθήσωμεν εἰς τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον συνέλαβες, σὺ μόνος θὰ τὸ ἐκτελέσῃς. Μᾶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτείνωμεν ὀλίγον τὴν ζωὴν τῆς μάμμης σου, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ποτὲ, πρέπει νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν Πύργον τῆς Ζωῆς, ὅστις εὕρεσκειται τέσσαρας μεγάλας ἡμέρας μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Σικελίας. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ πηγὴ τῆς ἀθανασίας. Ἐὰν κατορθώσῃς νὰ τελειώσῃς

καθεμίαν τῶν τεσσάρων ἡμερῶν χωρὶς ποσῶς νὰ παρεκτρέπησαι τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐὰν, ἀφ' οὗ φθάσης εἰς τὸν Πύργον καὶ ἀποκριθῇς εἰς τρία ἐρωτήματα, τὰ ὅποια μέλλει νὰ σὲ προτείνῃ φωνὴ ἀόρατος, θέλεις εὕρει ἐκεῖ ὅ,τι ποθεῖς. Ἀλλὰ, μικρὲ μου φίλε, σκέψου καλῶς πρὶν ἀποφασίσῃς, διότι ἡ ὁδὸς εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος, καὶ ἐὰν ἅπαξ μόνον δὲν φθάσης εἰς τὸ τέρμα ἐκάστης ἡμερινῆς ὁδοιπορίας, ὅχι μόνον δὲν θ' ἀπολαύσης τὸ ποθοῦμενον, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐξέλθῃς ποτὲ ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς δὲν ἐπέστρεψεν.

— Ἀναχωρῶ, κυρία, εἶπεν ὁ νέος Χαρίσιος.

— Ἀλλ' εἶσαι, τέκνον μου, εἶπεν ἡ νύμφη τῶν δασῶν, πολὺ νέος καὶ ὅν γινωρίζεις τὴν ὁδόν.

— Δὲν βλάπτει τοῦτο, ἐπειδὴ δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψετε, ὦραϊαι κυρίαι, καὶ ἐγὼ, διὰ νὰ σώσω τὴν μάμμην μου, πηγαίνω εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς.

— Περίμενε, » εἶπεν ἡ νύμφη τῶν δασῶν. Καὶ ἀποσπάσασα τὸν μόλυβδον ἀπὸ συντριμμένην ὕελον παραθύρου ἔθεσεν αὐτὸν εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς της. Καὶ ἰδοὺ ὁ μόλυβδος ἀρχίζει ν' ἀναλύηται καὶ νὰ βράζῃ χωρὶς νὰ ἐνοχλῇ τὴν χεῖρα τῆς νύμφης. Ἐπειτα ἔρριψε τὸ ἀναλελυμένον μέταλλον εἰς τὴν ἐστίαν, ὅπερ ἐχύθη εἰς πολύμορφα σ/ήματα.

— Τί βλέπεις εἰς ὅλα ταῦτα; ἠρώτησεν ἡ νύμφη τῶν δασῶν.

— Κυρία, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ἀφ' οὗ παρετήρησε μὲ προσοχὴν τὰ τεμάχια τοῦ μόλυβδου, νομίζω ὅτι βλέπω σκύλον μὲ μακρὰν οὐρὰν καὶ μὲ μεγάλα αὐτία.

— Φώναξέ τον, εἶπεν ἡ νύμφη. Καὶ ἰδοὺ ἀκούονται κραυγαὶ σκύλου, καὶ ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ μετάλλου ἐξέρχεται μέγας μέλας κύων, ὅστις ἀρχίζει νὰ σκιρτᾷ περὶ τοῦ Χαρισίου.

— Ὁ κύων οὗτος θὰ εἶναι ὁ σύντροφός σου, εἶπεν ἡ νύμφη, καὶ θὰ τὸν καλῇς Πιστόν. Θέλει σὲ δείχνει τὸν δρόμον, ἀλλὰ προλαμβάνω νὰ σὲ εἶπω, ὅτι σὺ πρέπει νὰ τὸν ὁδηγῇς, καὶ ὅχι αὐτὸς σέ. Ἐὰν τὸν διδάξης νὰ σὲ ὑπακούῃ, θὰ σὲ ὑπηρετῇ, ἐὰν ὅμως σὺ τὸν ὑπακούῃς, θὰ σὲ ἀποπλανήσῃ.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ νύμφη τῶν ὑδάτων, δὲν θέλω σὲ δώσει τίποτε ; Καὶ θεωρήσασα περὶ αὐτῆς εἶδε κατὰ γῆς τεμάχιον χαρτίου καὶ μὲ τὸν μικρὸν πόδα της τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν ἐστίαν. Τὸ χαρτίον ἐκάη, καὶ ἀφ' οὗ ἐχάθη ἡ φλόξ, ἐφάνησαν ἀπειράριθμοι σπινθῆρες. Ἡ νύμφη παρετήρει μὲ περίεργον βλέμμα τούτους, καὶ ὅτε ὁ τελευταῖος ἐπλησίαζε νὰ σβεσθῇ, ἐφύσησε καὶ εὐθὺς ἠκούσθη μικρὸς ἤχος πτηνοῦ. Μία χελιδὼν ἐξῆλθε περίφοβος ἀπὸ τὴν τέφραν, καὶ περιπετάξασα εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς καλύβης ἐκάθησεν εἰς τὸν ὦμον τοῦ Χαρισίου.

— Ἡ χελιδὼν αὕτη, εἶπεν ἡ νύμφη τῶν ὑδάτων, θέλει εἶσθαι σύντροφός σου καὶ θὰ τὴν καλῇς Σκεπτικήν. Θέλει σὲ δείξει τὴν ὁδόν, ἀλλὰ

προλαμβάνω νὰ σὲ εἶπω, ὅτι σὺ χρεωστεῖς νὰ τὴν ὁδηγῇς, καὶ ὄχι αὕτη σέ. Ἐὰν τὴν καταστήσης εὐπειθῆ, θὰ σὲ ὑπηρετῇ, ἐὰν τὴν ὑπακούης, θὰ σὲ ἀποπλανήσῃ ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὴν ὁδὸν σου.

Ὁ Χαρίσιος ὑπήκουσε, καὶ ὑπὸ τὴν στάκτην τοῦ χαρτίου εὔρε μικρὸν βωκάλλιον λάμπον ὡς ἀδάμας. Εἰς αὐτὸ, κατὰ παράγγελίαν τῆς νύμφης, ὁ Χαρίσιος ἔπρεπε νὰ βάλῃ τὸ ὕδωρ τῆς ἀθανασίας. Πλησίον τοῦ βωκαλλίου ὁ Χαρίσιος εὔρε μαχαιρίδιον μὲ λεπίδα τρίγωνον. Τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο δὲν ὁμοίαζε μὲ τὸ ξιφίδιον τοῦ πατρός του, τὸ ὁποῖον τὸν ἐμπόδιζον νὰ ἐγγίσῃ, καὶ μὲ τὸ ὄπλον τοῦτο ἦτο εὐκόλον νὰ νικηθῇ ὁ δυνατώτερος τῶν ἐχθρῶν.

— Ἀδελφὴ μου, δὲν θὰ μὲ ὑπερβῇς κατὰ τὴν γενναιότητα, εἶπε τότε ἡ νύμφη καὶ ἀποσπάσασα ἄχυρον ἐκ τῆς μιᾶς καὶ μόνης καθέκλας τῆς καλύβης, τὸ ἐφύσησε. Τὸ ἄχυρον ἐφούσκωσε καὶ μετεσχηματίσθη εἰς λαμπρὸν τουφέκιον. Δεύτερον ἄχυρον μετεβλήθη εἰς φυσεκοθήκην, τὴν ὁποίαν ὁ Χαρίσιος ἐζώσθη καὶ ὁμοίαζε μὲ ἡγεμόνα ἀναχωροῦντα εἰς κυνήγιον. Ἦτο τόσο ὠραίος, ὥστε ἡ μάμμη του ἔκλαιεν ἀπὸ τὴν χαρὰν της.

Τότε αἱ δύο νύμφαι ἐγένοντο ἄφαντοι, καὶ ὁ Χαρίσιος ἐνηγκαλίσθη τὴν μάμμην του, τὴν παρήγγειλε νὰ τὸν περιμένῃ καὶ ἐγονάτισε διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχὴν της. Ἡ ἀγαθὴ γραῖα τὸν προέτρεψε νὰ ᾔναι ὑπομονητικὸς, εἰκαίος, φρόνιμος καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ μακρύνῃται ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, « ὄχι πρὸς χάριν ἐμοῦ, ἔλεγεν ἡ γυνὴ, ἥτις δέχομαι ἐγκαρδίως τὸν θάνατον καὶ λυποῦμαι διὰ τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμες, ἀλλὰ πρὸς χάριν σου, ἀγαπητὸν τέκνον μου, καὶ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς, ἐπειδὴ δὲν θέλω ν' ἀποθάνω χωρὶς νὰ κλείσῃς τοὺς ὀφθαλμούς μου. »

Β'.

Τὴν ἐπιοῦσαν μόλις ἐγλυκοχάραζε καὶ ἡ χελιδὼν ἤρχισε νὰ κελαδῇ, καὶ ὁ Πιστὸς νὰ τραβᾷ τὸ σκέπασμα. « Ἄς ἀναχωρήσωμεν, ἄς ἀναχωρήσωμεν, αὐθέντα, ἔλεγον οἱ δύο συνοδοιπόροι εἰς τὴν γλῶσσάν των τὴν ὁποίαν ὁ Χαρίσιος κατελάμβανε, χάρις εἰς τὰς νύμφας. Ἡ θάλασσα ἀφροβολεῖ εἰς τὸ παράλιον, τὸ πτηνὸν ψάλλει, ἡ μέλισσα βομβύζει καὶ τὸ ἄνθος ἀνοίγει τὸ φύλλωμά του πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον. Ἄς ἀναχωρήσωμεν, εἶναι καιρὸς. »

Ὁ Χαρίσιος ἐνηγκαλίσθη τελευταίαν φορὰν τὴν ἀγαπητὴν μάμμην του, καὶ ἔλαβε τὴν ὁδὸν τῆς Παίστου. Ἡ Σκεπτικὴ περιπέτα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ κυνηγοῦσα τὰς μυίας. Ὁ Πιστὸς ἐχάδευε τὸν νέον κύριόν του καὶ προέτρεχεν. Ἦσαν ἀκόμη ὀλίγον μακρὰν τῆς κωμοπόλεως, ὅτε ὁ Χα-

ρίσιος εἶδε τὸν Πιστὸν συνομιλοῦντα μὲ τοὺς μύρμηκας, οἵτινες ἐθάδιζον κατὰ σειράς τακτικὰς σύροντες τὰ τρόφιμά των.

— Ποῦ πηγαίνετε; ἠρώτησεν ὁ Χαρίσιος.

— Εἰς τὸν Πύργον τῆς Ζωῆς, ἀπεκρίθησαν οἱ μύρμηκες.

Ἀκολούθως ἡ Σκεπτική ἀπήντησε τέττιγας, μέλισσας καὶ πεταλούδας ταξειδεύουσας εἰς τὸν Πύργον τῆς Ζωῆς, διὰ νὰ πῶσι τὸ ἀθάνατον ὕδωρ. Ὅλοι λοιπὸν ἐπροχώρησαν ὡς σύντροφοι εἰς τὴν αὐτὴν ὁδὸν, καὶ ἡ Σκεπτική προσέφερεν εἰς τὸν Χαρίσιον μίαν πεταλοῦδαν, ἣτις ἐφλυάρει διασκεδαστικῶς. Ἡ νεότης ἀγαπᾷ ἐνωρὶς τὴν φιλίαν, καὶ μετὰ μίαν ὥραν οἱ δύο σύντροφοι ἦσαν ἀχώριστοι φίλοι.

Ἄλλ' αἱ πεταλοῦδαι δὲν ἀγαπῶσι τὴν εὐθείαν ὁδὸν, καὶ ἡ φίλη τοῦ Χαρισίου ἐχάνετο κάθε στιγμὴν εἰς τὰ χόρτα. Ὁ δὲ Χαρίσιος, ὅστις πρῶτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς του ἦτο ἐλεύθερος, καὶ δὲν εἶδε ποτὲ τόσα ἀφθονα ἄνθη καὶ τόσην λάμψιν ἡλίου, ἠκολούθει ὅλους τοὺς περιελιγμοὺς τῆς πεταλούδας χωρὶς νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ἡμέρας, ὡς νὰ μὴ ἔμελλέ ποτε νὰ τελειώσῃ. Ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ νέος φίλος του ἐκουράσθη.

— Ἄς μὴ προχωρήσωμεν πλέον, ἔλεγεν εἰς τὸν Χαρίσιον. Ἰδὲ πόσον ἡ ἐξοχὴ εἶναι ὠραία, τὰ ἄνθη εὐωδιάζουν καὶ αἱ πεδιδάδες μυρίζουν. Ἄς μείνωμεν ἐδῶ, ἐδῶ εἶναι ἡ ζωή.

— Ἄς περιπατῶμεν, ἔλεγεν ὁ Πιστός, ἡ ἡμέρα εἶναι μεγάλη καὶ εἵμεθα μόλις εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοιπορίας μας.

— Ἄς προχωρῶμεν, ἔλεγεν ἡ Σκεπτική, ὁ οὐρανὸς εἶναι καθαρὸς καὶ ὁ δρίζων ἀπέραντος, ἄς προχωρῶμεν.

Ὁ Χαρίσιος σκεφθεὶς ὀλίγον ἔδωκεν ἀξιολόγους συμβουλὰς εἰς τὴν χρυσαλλίδα, ἣτις περιεπέτα χωρὶς νὰ τὸν ὑπακούῃ. «Τί μὲ μέλλει, ἔλεγε τὸ ἔντομον, χθὲς ἤμην κάμψη, ἀπόψε δὲν θὰ εἴμαι τίποτε, θέλω νὰ χαρῶ σήμερον,» καὶ ἐπέταξεν εἰς λαμπρὸν ῥόδον. Ἡ εὐωδία ὅμως ἦτο τόσον ἰσχυρὰ, ὥστε ἡ ἀτυχὴς χρυσαλλὶς ἐπνίγη. Ὁ Χαρίσιος τὴν ἐκλαυσε καὶ τὴν ἐκόλλησεν εἰς τὸν πῖλον του.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν οἱ τέττιγες ἐστάθησαν. «Ἄς ψάλλωμεν, εἶπον, εἶναι καῦσις· πόσον εὐχάριστος ἡ ἀνάπαυσις μετὰ μακρὰν ὁδοιπορίαν! Ἐλα, Χαρίσιε, νὰ σὲ διασκεδάσωμεν.

— Ἄς τοὺς ἀκούσωμεν, εἶπεν ἡ Σκεπτική, ψάλλουν τόσον ὠραῖα.

Ἄλλ' ὁ Πιστὸς δὲν ἤθελε νὰ σταθῇ καὶ ὁ Χαρίσιος τὸν ἠκολούθησε τρέχοντα. Πρὸς τὸ ἑσπέρας ὁ Χαρίσιος ἀπήντησε μέλισσαν φορτωμένην μέλιτος.

— Ποῦ πηγαίνεις; — Ἐπιστρέφω εἰς τὴν κυψέλλην μου. — Πῶς, σὺ ἡ ἐπιμελὴς μέλισσα μιμεῖσαι τὸν τέττιγα καὶ δὲν θέλεις τὴν ἀθανασία; — Δὲν ἔχω τὴν φιλοδοξίαν σου, ἀπεκρίθη ἡ μέλισσα. Ἡ καθημερινὴ ἐργασία μου μὲ ἀρκεῖ. Δὲν καταλαμβάνω τὸ ταξιδίδιόν σου· τὸ

ἔργον μου εἶναι ἡ ζωή.» Ὁ Χαρίσιος δυσηρεστήθη ὀλίγον ἰδὼν ὅτι ἔχασε κατὰ τὴν πρώτην εὐθὺς ἡμέραν τόσους συνοδοιπόρους· ἀλλὰ συλλογισθεὶς πόσον εὐκόλως ἐτελείωσε τὴν πρώτην ἡμέραν ἐχάρη· ἐχάδευσε τὸν Πιστὸν, ἐπίασε μυίας, τὰς ὁποίας ἡ Σκεπτική ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν χεῖρά του καὶ ἀπεκοιμήθη πλήρης ἐλπίδος καὶ ὀνειρευόμενος τὴν μάμμην του καὶ τὰς δύο νύμφας.

Γ'

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἡ Σκεπτική ἔκραζε πρὸς τὸν Χαρίσιον· « Ἄς ἀναχωρήσωμεν, εἶναι καιρὸς. »

— Μίαν στιγμὴν, μίαν στιγμὴν, ἀπεκρίθη ὁ Πιστός. Δὲν μᾶς μένει πολὺς ὁρόμος. Πρὸ μεσημβρίας θὰ ἴδωμεν τοὺς ναοὺς τῆς Παίστου, ὅπου πρέπει νὰ σταματήσωμεν διὰ τὸ ἑσπέρας.

— Οἱ μύρμηκες ἤρχισαν τὴν ὁδοιπορίαν των, ἔλεγεν ἡ Σκεπτική· ἡ ὁδὸς εἶναι δυσκολωτέρα σήμερον καὶ ὁ καιρὸς εἶναι βαρὺς· φεύγωμεν.

Ὁ Χαρίσιος ὀνειρεύθη, ὅτι ἡ μάμμη του τὸν ἐμειδία καὶ οὕτως ἤρχισε νὰ βαδίζῃ προθύμως. Ἡ ἡμέρα ἦτο λαμπρά· δεξιόθεν ἡ θάλασσα ὥθει σιγαλῶς τὰ κυανᾶ κύματά της καὶ τὰ ἔχυνεν ἐπὶ τῆς ἄμμου μὲ θόρυβον ἡδονικόν· ἀριστερόθεν, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, τὰ βουνὰ ἐφαίνοντο κυανόχροα, ἡ πεδιάς ἦτο κατάφυτος καὶ ἡ ὁδὸς στολισμένη μὲ δένδρα. Ὁ Χαρίσιος τερπόμενος ἐνόμιζεν, ὅτι ἔφθανεν εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου του, ὁ Πιστὸς ἐπήδα εἰς τὸ μέσον τῶν ἀγρῶν καὶ εἰδὼκε τὰς δειλὰς πέρδικας, ἡ δὲ Σκεπτική ἐχάνετο εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπαιζε μὲ τὸ φῶς. Αἰφνης ἐν μέσῳ καλαμῶνος ὁ Χαρίσιος παρετήρησεν ὠραίαν δορκάδα, ἥτις τὸν ἔβλεπε μὲ κεχαυνωμένα ὄμματα. Τὸ παιδίον ἐπλησίασεν, ἀλλ' ἡ δορκὰς ἐπήδησεν χωρὶς νὰ μακρυνθῇ πολὺ.

— Ἄς τὴν ἀκολουθήσωμεν, εἶπεν ὁ Πιστός, θὰ τὴν πιάσωμεν εὐθὺς.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ Σκεπτική; ἠρώτησεν ὁ Χαρίσιος.

— Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τῆς βοηθείας της, εἶμαι κυνηγητικὸς σκύλος.

Ὁ Χαρίσιος ἐστάθη καὶ ὁ Πιστὸς περιστρέφeto καὶ ἔτρεχε κατὰ τῆς δορκάδος, ἥτις ἐπήδα καὶ ἵστατο μεταξὺ τῶν δένδρων ὑποκρινομένη, ὅτι ἤθελε νὰ συλληφθῇ· ἀλλὰ μόλις ἡ χεὶρ τοῦ κυνηγοῦ τὴν ἤγγιζεν, ἐπήδα πάλιν καὶ ἐμακρύνετο. « Θάρρει, αὐθέντα! » ἔκραξεν ὁ Πιστός πηδῆσας ἐκ νέου κατὰ τῆς δορκάδος, ἀλλὰ μὲ ἐν αἰφνίδιον κτύπημα τῆς κεφαλῆς ἡ δορκὰς ἐσφενδόνισε τὸν κύνα εἰς τὸν αἶρα καὶ ἔφυγε ταχεῖα ὡς ἄνεμος.

Ὁ Χαρίσιος ὥρμησε κατόπιν της· ὁ Πιστὸς φλογερὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔτρεχε μανιωδῶς. Ἐτρεχον λοιπὸν καὶ ἐπήδων λάκκους καὶ φραγμοὺς μὲ ὀρμὴν ἀπίστευτον. Ἡ δὲ δορκὰς κουρασθεῖσα ἐχαλάρωσε τὸ βῆμα, ὁ Χαρίσιος ἐδιπλασίασε τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του, καὶ ἤδη ἐπλησίαζε

νὰ συλλάβῃ τὸ θήραμά του, ὅτ' αἰφνιδίως τὸ ἔδαφος ἐβυθίσθη ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ ἐκρημνίσθη μετὰ τοῦ ἀσκέπτου Πιστοῦ εἰς παγίδα σκεπασμένην μὲ φύλλα καὶ χόρτα.

Μόλις συνῆλθον ὀλίγον, καὶ ἡ δορκὰς πλησιάσασα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ λάκκου, εἶπε·

« Ἐπροδόθητε! εἴμαι ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν λύκων, ὅστις θὰ σᾶς φάγῃ καὶ τοὺς δύο. » Καὶ εἰποῦσα ταῦτα ἐχάθη.

— Αὐθέντα, εἶπεν ὁ Πιστός, ἡ νύμφη εἶχε δίκαιον ὅτε σὲ εἶπεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ ἀκολουθῇς. Ἐκάμαμεν ἀνοησίαν καὶ ἐγὼ σὲ κατέστρεψα.

— Τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ Χαρίσιος, θὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν ζωὴν μας. Ἡσυχώτερος τότε παρετήρησε τὸν λάκκον, ὅστις ἦτο τόσο βαθύς, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξέλθῃ καὶ αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ. Ὁ Πιστός ἐνόησε τὰ βλέμματα τοῦ νεανίσκου.

— Αὐθέντα, εἶπεν, ἐὰν μὲ λάβῃς εἰς τοὺς βραχίονας σου καὶ μὲ ἀντινάξῃς μὲ ἔλῃν τὴν δύναμίν σου, ἴσως φθάσω εἰς τὸ χεῖλος, καὶ τότε σὲ βοηθῶ.

Ὁ Χαρίσιος εἶχε μικρὰν ἐλπίδα. Τρεῖς ἀνετίναξε τὸν Πιστὸν, καὶ τρεῖς τὸ ἄθλιον ζῶον κατέπεσε. Τέλος πάντων, τὴν τετάρτην φορὰν ἤρπασε ρίζας τινὰς, ἔβαλε τὰ δυνατά του καὶ κατώρθωσε ν' ἀναβῇ. Τότε ἐρρίψεν εἰς τὸν λάκκον κλάδους κομμένους εὐρισκομένους εἰς τὸ χεῖλος· « Χαρίσιε, εἶπε, ἐμπηξε τοὺς κλάδους τούτους εἰς τὸ χῶμα καὶ κάμε κλίμακα, ὀγλίγωρα, ὀγλίγωρα, ἀγαπητέ μου κύριε, ἐπειδὴ ἤρχισα ν' ἀκούω τὴν ὀρυγὴν τοῦ λύκου. »

Ὁ Χαρίσιος ἦτο εὐκίνητος καὶ ἐπιτήδειος, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀνέβη, ἔσυρε τὸ ξιφιδίον του, ἐγέμισε τὸ πυροβόλον του καὶ σταθεὶς ὀπισθεν δένδρου περιέμενε μετὰ θάρρους τὸν ἐχθρόν.

Αἰφνης ἤκουσε κραυγὴν τρομεράν. Φοβερόν θηρίον ἔχον τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ γέμον ἀπὸ θανατηφόρους ὀδόντας ἔτρεχε κατ' αὐτοῦ. Ὁ Χαρίσιος τὸ ἐσημάδευσεν καὶ ἐπυροβόλησε· τὸ θηρίον ὀπισθοδρόμησε γρυλίζον, ἀλλὰ παρευθὺς ἐπανέλαβε τὴν ὁρμήν του. « Γέμισε πάλιν τὸ πυροβόλον, αὐθέντα, γέμισέ το εὐθύς, » ἔκραξεν ὁ Πιστός ἐφορμῶν γενναίως κατὰ τοῦ τέρατος καὶ δαγκάνων βαθέως τὸν λαιμόν του. Ὁ λύκος ἀνετίναξε τὴν κεφαλὴν, ἐρρίψε κατὰ γῆς τὸν Πιστὸν καὶ ἤθελε τὸν καταπίει διὰ μιᾶς, ἐὰν δὲν διέφευγε μὲ μικρὰν θυσίαν ἑνὸς τῶν ὠτίων του. Τότε ὁ Χαρίσιος ἔσωσε τὸν σύντροφόν του, διότι ἐπυροβόλησε καὶ δεύτερον· ὁ λύκος ἔπεσεν, ἀλλ' ἀνορθωθείς μετ' ἀγωνίας καὶ λύσσης ἐπῆλθε κατὰ τοῦ κυνηγοῦ τὸν ὁποῖον ἀνέτρεψεν. Ὁ Χαρίσιος ἐφαντάσθη ὅτι ἐπλησίασεν ὁ θάνατός του, ἀλλ' ἀναλαβὼν θάρρος καὶ ἐπικαλεσθεὶς τὴν βοήθειαν τῶν καλῶν νυμφῶν ἔσυρε τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ τὸ ἐβύθισεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον κατέπεσε νεκρόν.

Ὁ νεανίσκος ἀνηγέρθη αἰματόφυρτος καὶ τρέμων καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν ῥίζαν παλαιοῦ δένδρου, ἔχων πλησίον αὐτοῦ τὸν Πιστὸν, ὅστις δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν χαδεύσῃ, ἐπειδὴ ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἐνόχος.

« Αὐθέντα, εἶπεν τέλος, τί θὰ κάμωμεν; ἡ νύξ πλησιάζει καὶ ἡμεῖς εἴμεθα πολὺ μακρὰν ἀκόμη τῆς Παίστου.

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν, ἐφώναζεν ὁ Χαρίσιος καὶ ἐσηκώθη, ἀλλ' ἦτο τόσο ἀσθενής, ὥστ' ἐδιάσθη νὰ καθήσῃ πάλιν.

Φλογερά διΐφα τὸν ἐβασάνιζεν. Εἶχε θερμὴν καὶ ἐφαντάζετο, ὅτι τὰ πάντα ἐστρέφοντο πέριξ του. Τότε ἐνθυμηθεὶς τὴν ἀγαθὴν μάμμην του ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Νὰ λησμονήσῃ τόσο ὀγλίγωρα τόσας καλὰς ὑποσχέσεις καὶ ν' ἀποθάνῃ εἰς τόπον ἀπὸ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς δὲν ἐπιστρέφει, καὶ ὅλα ταῦτα διὰ μίαν δορκάδα! Πόσον τὸ συνειδὸς τὸν ἔτυπτε, καὶ πόσον θλιβερά ἔληγεν αὕτη ἡ ἡμέρα, ἥτις τόσο καλὰ ἤρχισε!

Μετ' οὐ πολὺ ἠκούσθησαν τρομεροὶ ὀρυγμοί. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως τῶν λύκων τὸν ἔκραζον καὶ ἐσπευδον εἰς βοήθειάν του. Ὁ Χαρίσιος ἐνηγαλίσθη τὸν Πιστὸν τὸν μόνον φίλον καὶ σύντροφόν του καὶ συνεχώρει τὴν ἀφροσύνην, διὰ τὴν ὁποίαν ἐμελλον ἀμφότεροι νὰ πληρώσωσι τὴν ζωὴν των. Ἐπειτα ἐγέμισε καλῶς τὸ πυροβόλον του, ἐπεκαλίσθη τὴν προστασίαν τῶν νυμφῶν καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀποθάνῃ.

« Χαρίσιε, Χαρίσιε! ποῦ εἶσαι; ἠκούσθη ἡ μικρὰ φωνὴ τῆς Σκεπτικῆς, ἥτις ἦλθε περιπετῶσα καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν ὦμον τοῦ κυρίου της. Ἐχε θάρρος, τὸν ἔλεγεν· οἱ λύκοι εἶναι ἀκόμη μακράν. Ἐδῶ πλησίον ὑπάρχει πηγὴ, ὅπου ἡμπορεῖς νὰ σδέσῃς τὴν διΐφαν σου καὶ νὰ πλύνῃς τὰς πληγὰς σου. Εἶδα ἐκεῖ ἀτραπὸν, ἥτις θὰ μᾶς φέρῃ ἴσως εἰς τὴν Παῖστον.

Ὁ Χαρίσιος καὶ ὁ Πιστὸς μετέβησαν μετὰ κόπου εἰς τὴν πηγὴν, καὶ αὐτόθεν ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδοιπορίαν φαιδρυνόμενοι ὀλίγον ἀπὸ τὸ κελάδημα τῆς Σκεπτικῆς. Ὁ ἥλιος ἔδυε, καὶ μετὰ ταῦτα ὁδοιπόρουν ἐπὶ τινὰς ὥρας εἰς τὴν σκιὰν μέχρις οὗ ἀνέτειλεν ἡ σελήνη. Ἀλλ' ἡ ὁδὸς ἦτο ἐπίμοχθος καὶ ἐπικίνδυνος δι' αὐτοὺς τοὺς τόσο κοπιάσαντας. Ὁ Χαρίσιος ὅμως εἶχε τὴν καρδίαν τόσο ἐλαφρὰν ὥστ' ἐπαρηγορεῖτο συλλογιζόμενος, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα του καὶ νὰ σώσῃ τὴν μάμμην του. Ἡ ἐλπίς αὕτη ἐδιπλασίαζε τὰς δυνάμεις του, κατεφρόνησε λοιπὸν ὅλας τὰς ἀνωμαλίας τῆς ὁδοῦ, καὶ, τέλος πάντων, μετὰ πολλοὺς κόπους ἔφθασαν εἰς τὴν Παῖστον, καθ' ἣν ὥραν οἱ ἀστέρες ἐδήλουν ὅτι ἐπλησίαζον τὰ μεσόνυχτα.

Ὁ Χαρίσιος ἐξηπλώθη εἰς μάρμαρον τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ εὐχαριστήσας τὴν Σκεπτικὴν ἀπεκοιμήθη ἔχων εἰς τοὺς πόδας τὸν Πιστὸν καταιματωμένον καὶ σιωπηλόν.

Δ'.

Ὁ ὕπνος δὲν διήρκεσε πολλὰς ὥρας. Ὁ νέος Χαρίσιος ἦτο ὀρθὸς πρὶν ἐξημερώσῃ καὶ ἐπερίμενε τὴν αὐγὴν. Καταβαίνων δὲ ἀπὸ τὰς βαθμίδας τοῦ ναοῦ εἶδε τοὺς μύρμηκας ὅτι ὕψωσαν σωρὸν ἄμμου καὶ ἐπεσώρευον κόκκους σίτου ἐκ τοῦ νέου θέρους. Ἐκαστος μύρμηξ ἐπήγαινε, ἤρχετο, ὠμίλει εἰς τὸν γείτονά του καὶ ἐλάμβανεν ἢ ἐδέχετο διαταγὰς. Ὅλοι αὗται αἱ προπαρασκευαὶ καὶ κινήσεις ἐφανέρονον, ὅτι οἱ μύρμηκες ἐφωδιάζοντο διὰ τὸν χειμῶνα. « Πῶς, ἠρώτησεν ὁ παῖς τοὺς μύρμηκας, δὲν πηγαίνετε πλέον εἰς τὸν Πύργον τῆς Ζωῆς; Παραιτεῖσθε ἀπὸ τὴν Ἀθανασίαν; »

— Ἐδουλεύσαμεν ἄρκετὰ, τὸν ἀπεκρίθησαν. Ἡ ἡμέρα τῆς συναθροίσεως τῶν καρπῶν ἐφθασεν. Ὁ δρόμος εἶναι μέγας, τὸ μέλλον ἀβέβαιον καὶ ἡμεῖς εἴμεθα πλούσιοι. Οἱ ἀνόητοι συλλογίζονται τὰ κέρδη τῆς ἐπαύριον, ἀλλ' οἱ φρόνιμοι μεταχειρίζονται τὸν καιρὸν τὸν ὅποιον ἔχουν ἀνὰ χειρας, καὶ ὅταν τις τιμίως ἀποκτήσῃ τὰ πρὸς ζωὴν, ἢ ἀληθινὴ φιλοσοφία τὸν ὑπαγορεύει νὰ τ' ἀπολαμβάνῃ.

Ὁ Πιστὸς ἔκρινε λογικὰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ μύρμηκος, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ δίδῃ συμβουλὰς, εὐχαριστήθη εἰς τὸ νὰ κινῇ τὴν κεφαλὴν. Ἡ Σκεπτικὴ ἐξ ἐναντίας, ἐκάλεσε τὸν μύρμηκα ἐγωϊστὴν καὶ ἐγνωμοδότησεν ὅτι, ἐὰν ἡ ἀληθὴς εὐτυχία συνίσταται εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς, ἡ χρυσαλλὶς ἦτο συνετωτέρα τοῦ μύρμηκος. Ταυτοχρόνως δὲ ἐπροχώρει πετῶσα.

Ὁ Χαρίσιος ἐβιάδιζε σιωπηλὸς καὶ ἐνθυμούμενος μετ' ἐντροπῆς τὰς ἀβουλίας τῆς χθесινῆς ἡμέρας, καὶ σχηματίζων ἀπόφασιν νὰ μὴ παρεκτραπῇ τῆς ὁδοῦ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν. Ὁ Πιστὸς ἔχων τὸ ἐν ὠτίον ἐσχισμένον ἠκολούθει· χωλαίνων καὶ βυθισμένος εἰς λυπηρὰς σκέψεις. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐζήτησαν κατάλληλον θέσιν διὰ ν' ἀναπαυθῶσιν ὀλίγας στιγμὰς. Ὁ καιρὸς δὲν ἦτο τόσον θερμὸς καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐμβῆκαν εἰς νέους τόπους καὶ νέα κλίματα. Καθ' ὁδὸν ἀπὸ τῶν πεδιάδας καὶ ἀγροὺς νεωστὶ θερισμένους καὶ ἀμπέλους πλήρεις ὠρίμων σταφυλῶν. Ἡ ὁδὸς περιωρίζετο ὁμοίως ὑπὸ συκῶν καλλικάρπων, ἅπειρα ἔντομα ἐβόϊζον, εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐφαίνοντο ἀτμοὶ ὑπόχρυσοι, ὁ καιρὸς ἦτο γλυκὺς καὶ δροσερὸς καὶ τὰ πάντα ἐχάλουν τοὺς ὁδοιπόρους εἰς ἀνάπαυσιν.

Εἰς ὠραιότατον λειμῶνα, πλησίον ὀροσοβόλου ρύακος καὶ εἰς τὴν σκιὰν τῶν πλατάνων ὁ Χαρίσιος εἶδεν ἀγέλην βουβάλων βοσκουσῶν. Πολλὰι τούτων ἐξηπλωμέναι εἰς τὰ χόρτα περιεκύκλουν γέροντα ταῦρον, ὅστις ἐφαίνετο ἀρχηγὸς αὐτῶν. Ὁ Χαρίσιος πλησιάσας ἡσύχως ἔλαβεν ἀγαθὴν ὑποδοχὴν ἀπὸ τὴν ἀγέλην, καὶ μετὰ κινήματα τῆς κεφαλῆς τὸν παρεκάλεσαν νὰ καθήσῃ καὶ ἐδείξαν εἰς αὐτὸν μεγάλα ὄσχεϊα γέμοντα γάλακτος καὶ

τυροῦ νωποῦ. Ὁ ὁδοιπόρος ἐθαύμαζε τῷ ὄντι τὴν γαλήνην καὶ σοβαρότητα τῶν εἰρηνικῶν ζώων ὁμοιαζόντων μὲ γερουσιαστὰς Ῥωμαίους καθυμένους εἰς τὰς παλαιὰς ἑῶρας τῶν. Ὁ χρυσοῦς κρίκος τὸν ὅποιον ἔφερον εἰς τὴν ῥίνα προσέθετο μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν θέαν τῶν, καὶ ὁ Χαρίσιος, αἰσθανόμενος ἤδη ἑαυτὸν φρόνιμον ἐνόμισεν, ὅτι δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἄτοπον νὰ ζήσῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀφθονίας ταύτης καὶ τῆς εἰρήνης, καὶ ὅτι ἐὰν ἡ εὐτυχία εὐρίσκετο εἰς μέρος τι τῆς γῆς, τὸ μέρος τοῦτο ἦτο ἀναμφιβόλως τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Πιστὸς ἐφρόνει τὰ αὐτά. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὰ ὀρτύκια μετέβαινον εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Ἡ γῆ ἐκαλύπτετο ἀπὸ ἀπηυδημένα πτηνὰ ἀναλαμβάνοντα νέας δυνάμεις πρὶν ἀρχίσωσι τὴν διάβασιν τῆς θαλάσσης. Ὁ Πιστὸς εὕρισκεν εὐκολωτάτην τὴν θήραν, καὶ χορτάσας ἐπλαγίασεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του καὶ ἤρχισε νὰ βογγάζῃ.

Ἀφ' οὗ αἱ βούβαλοι ἐτελείωσαν τὴν ὑπνώδη ἀνάπαυσίν των, ὁ Χαρίσιος, ὅστις μέχρι τοῦδε δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ ὀχληρὸς, ἤρχισε νὰ λαλῇ μετὰ τοῦ ταύρου, ὅστις ἐδείκνυε καὶ πνεῦμα κεκαλλιεργημένον καὶ πείραν τοῦ κόσμου. « Εἶσαι, παρακαλῶ, ὁ κύριος τῆς πλουσίας ταύτης χώρας;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ ταῦρος. Ἀνήκομεν ὅλοι, καὶ ἡ χώρα αὕτη, εἰς τὴν νύμφην Κραπαυδίνην, βασιλίσσαν τῶν Χρυσῶν Πύργων.

— Καὶ τί ἀπαιτεῖ ἀπὸ σᾶς;

— Τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ φέρωμεν τὸν χρυσοῦν κρίκον εἰς τὴν μύτην, νὰ τὴν πληρώνωμεν μέρος τοῦ γάλακτός μας, καὶ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ τὴν προσφέρωμεν τὰ νέα τέχνα μας διὰ νὰ φιλεύῃ τοὺς ξένους της. Ἐκτὸς τούτων ἀπολαμβάνομεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, τίποτε δὲν ἐπιθυμοῦμεν ἐπὶ γῆς, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἴμεθα εὐτυχέστατοι πάντων.

— Δὲν ἠκούσατέ ποτε νὰ ὁμιλοῦν περὶ τοῦ Πύργου τῆς Ζωῆς καὶ περὶ τῆς Πηγῆς τῆς Ἀθνασίας; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Χαρίσιος χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διὰ τί ἠσχύνετο προβάλλων τοιαύτην ἐρώτησιν.

— Εἰς τοὺς χρόνους τῶν πάππων μας, ἠκούετο ὅτι εὕρισκαντο μερικοὶ γέροντες οἵτινες ὁμίλουν περὶ τῆς χιμαίρας ταύτης. Ἡμεῖς, φρονιμότεροι τῶν προπατόρων μας, ἠξεύρομεν μὲ βεβαιότητα ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη εὐτυχία παρὰ νὰ βόσκωμεν καὶ νὰ κοιμώμεθα. »

Ὁ Χαρίσιος ἐσηκίωθη κατηφής, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοιπορίαν του. Ἡρώτησεν ὁμῶς ποῖοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ τετράγωνοι κόκκινοι πύργοι, τοὺς ὁποίους διέκρινε μακρόθεν.

« Εἶναι οἱ χρυσοὶ πύργοι, ἀπεκρίθη ὁ ταῦρος. Κλείουν τὸν δρόμον καὶ πρέπει νὰ διαπεράσῃς τὸν Πύργον τῆς βασιλίσσης Κραπαυδίνης, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν ὁδοιπορίαν σου· θὰ ἴδῃς τὴν ἐκλαμπροτάτην νύμφην, ἥτις θὰ σὲ προσφέρῃ φιλοξενίαν καὶ πλοῦτον. Κάμε ὅ,τι ἔκαμαν καὶ ἄλλοι πρὶν σοῦ καὶ πίστευσε εἰς τὴν γεροντικὴν πειρὰν μου. Ὅλοι ἐδέ-

χθησαν τὰ δῶρα τῆς βασιλείσσης μας, καὶ ὅλοι παρήτησαν φρονίμως τὰ ὄνειρά των καὶ ἔζησαν εὐτυχεῖς.

— Καὶ τί ἀπέγειναν; ἠρώτησεν ὁ Χαρίσιος.

— Ἐγειναν βούβαλοι, ὡς ἡμεῖς, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ ταῦρος, ὅστις ἐπλαγίασεν ἐκ νέου καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὁ Χαρίσιος ἐξύπνησε τὸν Πιστὸν, καὶ ἔκραξε τὴν Σκεπτικὴν, ἀλλ' αὕτη δὲν τὸν ἤκουσεν, ἐπειδὴ εἶχε διεξοδικὴν συνομιλίαν μὲ ἀράχνην, ἥτις ἐξήπλωνε τὸ λαμπρὸν ὕφασμά της γεμάτον ἀπὸ μυίας.

« Τί σημαίνει τὸ μακρυνὸν τοῦτο ταξειδίον; ἔλεγεν ἡ ἀράχνη εἰς τὴν χελιδόνα. Πρὸς τί ἡ μεταβολὴ αὕτη τῆς ζωῆς σου; Ἴδὲ με, εἶμαι ἐλευθέρα, εὐτυχὴς καὶ ἀφθόνως εὐρίσκω μόνη μου ὅσα μὲ χρειάζονται. »

Τρὶς ἔκραξεν ὁ Χαρίσιος τὴν Σκεπτικὴν, ἥτις δὲν ἤκουσεν, ὡς οὖσα βεθυθισμένη εἰς τὸν θαυμασμὸν τῆς νέας φίλης της. Πᾶσαν στιγμὴν πεπλανημένη μυῖα ἔπιπτεν εἰς τὸν ἱστὸν τῆς ἀράχνης, ἀλλ' αὕτη ὡς περιποιητικὴ καὶ φιλόξενος ἐπρόσφερε τὰ θύματά της εἰς τὴν ἐκπεπληγμένην ξένην της. Ἀλλ' αἴφνης ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου ἤγγισε τὴν πτέρυγα τῆς χελιδόνος, ἡ Σκεπτικὴ ἐζήτησε τὴν ἀράχνην, ἀλλὰ τὸ ὕφασμά της κατεστράφη καὶ τὸ πτωχὸν ἔντομον ἐκρέματο εἰς τὴν τελευταίαν κλωστήν, μέχρις οὗ ἐπέρασε πτηνὸν καὶ τὸ ἤρπασε.

Ε'.

Ἐν τούτοις ἀνέλαβον τὴν ὁδὸν καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν Πυργὸν τῆς νύμφης Κραπαυδίνης. Ὁ Χαρίσιος ἔσχεν εὐθὺς λαμπρὰν ὑποδοχὴν ἀπὸ δύο λαγωνικὰ μεγαλοπρεπῶς στολισμένα καὶ ἔχοντα εἰς τὸν λαιμὸν ἀδαμάντινα περιδέραια. Ἀφ' οὗ διῆλθε πολλὰς αἰθούσας γεμάτας ἀπὸ εἰκόνας, ἀγάλματα, μεταξωτὰ καὶ λαμπρὰ ὕφασματα καὶ κουτῖα πλήρη πολυτίμων λίθων, ἐμβῆκαν εἰς στρογγύλον ναὸν, ὅστις ἦτο ἡ αἴθουσα τῆς νύμφης. Οἱ τοῖχοι τοῦ λαμπροῦ τούτου δωματίου ἦσαν ἐκ κυανοῦ, ὁ θόλος ἐκ σμάλτου στηριζόμενος ὑπὸ δώδεκα ραβδωτῶν κιόνων ἐκ χρυσοῦ χυτοῦ φερόντων κιονόκρανα ἀκάνθης ἐκ σμάλτου καὶ χρυσοῦ. Ἐπὶ θρόνου ἐκ βελούδου χρυσοκεντήτου ἐκάθητο ἡ νύμφη Κραπαυδίνη μεταμορφωμένη εἰς εἶδος μεγάλου καρκίνου. Φοροῦσα πορφύραν λάμπουσαν ὑπὸ τιμαλφῶν λίθων ἡ ἀξιολάτρευτος νύμφη εἶχεν ἐπὶ κεφαλῆς στέμμα πολύτιμον, τοῦ ὁποίου ἡ λαμπρότης ἐζωογόνει ὀλίγον τὰς χονδρὰς καὶ πρασίνας παρειάς της. Παρατηρήσασα τὸν Χαρίσιον ἐξέτεινε τοὺς τέσσαρας δακτύλους της σκεπασμένους ἀπὸ δακτυλίδια, καὶ ὁ συνεσταλμένος νεανίας ὑπεχρεώθη ἐκ σεβασμοῦ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη γονυκλιτῆς.

« Φίλε μου, εἶπεν ἡ νύμφη μετὰ φωνῆς τραχείας, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ἀπεπειρᾶτο νὰ ἡδύνη, σ' ἐπρόσμενα, καὶ δὲν θέλω νὰ φανῶ ὀλιγώτερον γεν-

ναία ἀπὸ τὰς ἀδελφάς μου. Ἐν ᾧ διέβαινες τὰς αἰθούσας τοῦ παλατίου μου, ἐθεώρησες βεβαίως μέρος τοῦ πλούτου μου. Τὸ παλάτιον τοῦτο μετὰς εἰκόνας, ἀγάλματα, τὰ γεμάτα ἀπὸ χρυσίον καὶ πολυτίμους λίθους κιβώτια, τὰ ἐκτεταμένα κτήματα, τὰ ἀναρίθμητα ποίμνια, ὅλα εἶναι ἰδικά σου, ἐὰν θέλῃς, καὶ ἀπὸ σέ μόνον ἐξαρτᾶται νὰ γίνῃς ὁ εὐδαιμονέστερος τῶν ἀνθρώπων.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω; ἠρώτησεν ὁ Χαρίσιος ἐκπεπληγμένος.

— Τίποτε σχεδὸν, ἀπεκρίθη ἡ νύμφη, τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ μὲ κόψῃς εἰς πεντήκοντα κομμάτια καὶ νὰ μὲ φάγῃς ὀρεκτικά. Ἡ πρότασίς μου, ὡς βλέπεις, δὲν εἶναι οὔτε φοβερά οὔτε δύσκολος, ἐπέφερε μειδιῶσα, καὶ βλέπουσα τὸν Χαρίσιον μὲ ὄμματα κοκκινίζοντα παρὰ τὸ σύνηθες ἡ νύμφη ἐνοστιμεύετο τὴν ταραχὴν τοῦ παιδίου.

— Ἡμπορεῖ τοῦλάχιστον νὰ σέ καρυκεύσῃ; ἠρώτησεν ἡ Σκεπτική ἥτις δὲν ἐθεώρησε χωρὶς θαυμασμὸν τοὺς ὠραίους κήπους τῆς νύμφης.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ νύμφη, πρέπει νὰ μὲ φάγῃ ὅλως δι' ὅλου ὤμῃν· ἀλλὰ καθεὶς δύναται νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸ παλάτιόν μου, νὰ θεωρήσῃ καὶ νὰ ἐγγίσῃ ὅλους τοὺς θησαυροὺς μου καὶ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι θέλει ἀποκτήσῃ ὅλα ταῦτα, ἐὰν μὲ ἀποδώσῃ τὸ μικρὸν τοῦτο δεῖγμα τῆς εὐχαριστήσεως.

— Αὐθέντα, εἶπε μὲ φωνὴν ἱκετευτικὴν ὁ Πιστός, δλίγον θάρρος, ἀποφάσισε γενναίως! Κύτταξε ποία εὐτυχία ἐδῶ μᾶς περικυκλόνει. »

Ἡ Σκεπτική δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλ' ἐφαίνετο σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τοῦ Πιστοῦ. Ὁ Χαρίσιος ὁμῶς, ὅστις ἐνθυμεῖτο τοὺς βουβάλους καὶ τὸν χρυσοῦν δακτύλιον τῆς ῥινός των, συνέλαβε δυσπιστίαν πρὸς τὴν νύμφην, ἥτις τὸ ἐμάντευσε.

« Μὴ νομίζῃς, τὸν εἶπεν, ὅτι ἔχω σκοπὸν νὰ σέ ἀπατήσω, ἀγαπητέ μου Χαρίσιε. Προσφέρουσά σε ὅ,τι ἔχω δὲν ἀπαιτῶ εἰμὴ μίαν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν θέλω πλουσιοπαρόχως καὶ ἀξίως βραβεύσει. Ὅταν ἐκτελέσῃς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον σέ προτείνω, θὰ μεταμορφωθῶ εἰς νέαν κόρην ὠραίαν ὡς τὴν Ἀφροδίτην, καὶ μόναι αἱ καρκινικαί μου χεῖρες θέλουν μείνει, μικρὸν ἐλάττωμα εἰς πλουσίας νύμφας. Ἡδὴ δέκα ἡγεμόνες, εἴκοσι βαρῶνοι, καὶ τριάκοντα κόμητες μὲ παρακαλοῦν εἰς γάμον, ὅπως εἶμαι. Ἀμα ὁμῶς μεταμορφωθῶ εἰς γυναῖκα, εἰς σέ θέλω δώσει τὴν προτίμησιν, καὶ τότε θέλομεν ὁμοῦ ἀπολαμβάνει τὸν ἀμέτρητον πλοῦτόν μου. Μὴ ἐντρέπεσαι διὰ τὴν πτωχείαν σου, διότι ἔχεις θησαυρὸν, ὅστις ἀξίζει ὅλους τοὺς ἰδικούς μου. Τὸ βωκάλιον, τὸ ὁποῖον σ' ἔδωκεν ἡ ἀδελφή μου... καὶ ἤπλωσε τὰ γλοιώδη δάκτυλά της διὰ ν' ἀρπάξῃ τὸ φυλακτόν.

— Ποτέ! ποτέ! ἐκραύγασεν ὁ Χαρίσιος ὀπισθοδρομῶν. Δὲν θέλω μήτε ἀνάπαυσιν, μήτε πλοῦτον· θέλω νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ, θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Πύργον τῆς Ζωῆς.

— Δὲν θὰ ὑπάγῃς ποτέ! ἄθλιε! ἐκραξεν ἡ νύμφη μανιωδῶς.

Καὶ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἄλλος ὁ ναὸς ἐγένετο ἄφαντος· κύκλος φλογῶν περικύκλωνε τὸν Χαρίσιον, καὶ ἀόρατον ὥρολόγιον ἐσήμαινε τὸ μεσονύχτιον.

Ἀκούσας τοὺς κτύπους τοῦ ὥρολογίου ὁ ὁδοιπόρος κατεταράχθη καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς φλόγας μὲ γενναιότητα. Ὁ ὑπὲρ τῆς μάμμης τοῦ θάνατος δὲν ἦτο δι' αὐτὸν τὸ μόνον μέσον τοῦ νὰ δείξῃ καὶ τὴν μετάνοιάν του καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην του;

Γ'.

Ἄλλ' ὁ Χαρίσιος εἶδε μ' ἐκπληξίν του ὅτι τὸ πῦρ ἐμακρύνθη ἀπ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίσῃ, καὶ αἰφνης εὐρέθη εἰς χώραν νέαν μετὰ τῶν δύο συντρόφων. Ἡ χώρα αὕτη δὲν ἦτο πλέον ἢ Ἰταλία, ὁμοίαζε μᾶλλον τὴν Ῥωσσίαν ἢ τὸ ἄκρον τῆς γῆς. Ὁ Χαρίσιος περιπλανᾶτο εἰς ὄρος χιονοσκεπές, καὶ περίξ αὐτοῦ ἔβλεπε δένδρα γυμνὰ καὶ ἀποστάζοντα ἀναλυόμενον πάγον. Πάχνη ὑγρὰ καὶ πυκνὴ τὸν ἐπάγωνεν ἕως εἰς τὰ ὀστέα, ἢ γῇ ὠλίσθαιεν ὑπὸ τοὺς πόδας του, καὶ, κατὰ δυστυχίαν, ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ καταβῇ πλευρὰν βουνοῦ, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἠκούετο χεῖμαρρος συντριβόμενος μὲ τρομερὸν θόρυβον εἰς τοὺς βράχους. Ὁ Χαρίσιος ἔκοψε μὲ τὴν μάχαιράν του κλάδον δένδρου, διὰ νὰ στηρίξῃ τὰ κλονούμενα βήματά του. Ὁ Πιστὸς ἔχων τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν σκελῶν ἐβάδιζε τρέμων, ἢ δὲ Σκεπτικὴ δὲν ἄφινε τὸν ὦμον τοῦ κυρίου της, καὶ αἱ πτέρυγές της ἐκαλύπτοντο ἀπὸ μικρὰ τεμάχια κρυστάλλου. Τὸ ταλαίπωρον πτηνὸν ἀπέθνησκε τοῦ ψύχους, ἀλλ' ἀνεθάρρυνε τὸν Χαρίσιον χωρὶς ποσῶς νὰ παραπονῇται.

Ἀφ' οὗ μετὰ κόπους ἀδιηγήτους ἔφθασαν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ὁ Χαρίσιος ἀπῆντησε ποταμὸν κεκαλυμμένον ὑπὸ μεγάλων ὄγκων πάγου, οἷτινες συνωθοῦντο καὶ περιστρέφοντο εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ χεῖμαρρου. Τοῦτον ἔπρεπε νὰ περάσῃ χωρὶς γέφυραν, χωρὶς πλοιάριον, χωρὶς βοήθειαν.

« Αὐθέντα, εἶπεν ὁ Πιστὸς, δὲν προχωρῶ πλέον. Κἂτηραμένη ἢ νόμφη, ἥτις μ' ἐπλάσε καὶ μ' ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου! Ἀπέκαμα! »

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐξηπλώθη κατὰ γῆς καὶ δὲν ἐκινήθη πλέον. Ὁ Χαρίσιος προσεπάθησε ματαίως νὰ τὸν ἐμψυχώσῃ θνομάζων αὐτὸν σύντροφον καὶ ἀγαπητὸν φίλον του. Τὸ ταλαίπωρον ζῶον μέλις ἐδυνήθη ν' ἀποκριθῇ δι' ἐσχάτην φορὰν εἰς τὰ τρυφερὰ χαδεύματά καὶ τὰς συμπαθητικὰς φράσεις τοῦ Χαρισίου, νὰ σαλεύσῃ σπασμωδικῶς τὴν οὐρὰν καὶ νὰ φιλήσῃ τὰς χεῖράς του. Μετ' ὀλίγας ὅμως στιγμὰς τὰ μέλη τοῦ ἐσκληρύνθησαν καὶ ἐξεψύχησεν.

Ὁ Χαρίσιος ἔλαβεν εἰς τοὺς ὦμους του τὸ πτώμα τοῦ Πιστοῦ, ἵνα τὸ

μεταφέρει εἰς τὸν Πύργον τῆς Ζωῆς, καὶ ἐπήδησεν ἀποφασιστικῶς εἰς ὄγκον πάγου ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Σκεπτικὴν. Διὰ τῆς βακτηρίας του ὤθησε τὸν πάγον ἕως εἰς τὸ μέσον τοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον κατέρριψε μὲ ταχύτητα τρομεράν.

« Αὐθέντα, αὐθέντα, ἐφώναζεν ἡ Σκεπτικὴ, ἀκούεις τὸν θόρυβον τῆς θαλάσσης; Προχωροῦμεν εἰς τὴν ἄβυσσον, εἰς τὴν καταστροφὴν. Δός με ἐν τελευταῖον φίλημα! ὑγίαινε, ὑγίαινε!

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Χαρίσιος, αἰνύμφοι δὲν μὲ ἠπάτησαν. Ἴσως τὸ παράλιον εἶναι πολὺ πλησίον. Ἴσως ὁ ἥλιος θὰ φανῇ μετ' ὀλίγον σχίζων τὰ σύννεφα. Ἀνάβα, πέταξε πρὸς τὰ σύννεφα, φιλότατη μου Σκεπτικὴ· ἴσως ἀνακαλύψῃς τὸ φῶς, ἴσως ἴδῃς τὸν Πύργον τῆς Ζωῆς. »

Ἡ Σκεπτικὴ ἀνοίξασα τὰς παγωμένας πτέρυγας τῆς μὲ ἀπόφασιν στερεὰν ἀνεπέταξεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ψύχους καὶ τοῦ σκότους. Ὁ δὲ Χαρίσιος ἤκουσε τὸν θόρυβον τοῦ πετάσματός τῆς, ἐπῆλθεν ὕστερον σιωπὴ ἀγρία καὶ αὐτὸς ἔτρεχε μανιωδῶς ἐν μέσῳ νυκτὸς ζοφερωτάτης. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἠκροάζετο καὶ προσεῖχεν εἰς τὸ ἐλαφρότερον θορύβημα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ ἄθλιος ἐκυριεύθη ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ πάγου περιμένων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸν θάνατον.

Ἐνίστε ἔβλεπεν ἀστραπὰς καὶ ἤκουε τὸν τρομερὸν κρότον τοῦ κεραυνοῦ, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἔφθανεν εἰς τὸ πέρας τοῦ κόσμου. Αἴφνης ἐν μέσῳ τῆς ζοφερᾶς ἀπελπισίας ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς χελιδόνος. Ἡ Σκεπτικὴ εὐρέθη ἔμπροσθέν του.

« Αὐθέντα! αὐθέντα! εἶπεν· εἶχες δίκαιον· εἶδα τὸ παράλιον. Ἡ αὐγὴ εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω. Ἐχε θάρρος! »

Καὶ εἰποῦσα ταῦτα ἤνοιξε σπασμωδικῶς τὰς πτέρυγας τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ πετάξῃ· ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ νεκρά. Ὁ Χαρίσιος τότε ἀναπηδήσας ἤρπασε καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς παλλούσης καρδίας του τὸ ἀτυχὲς πνηνὸν, τὸ ὁποῖον ἐθυσιάσθη ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ μὲ ὑπεράνθρωπον δύναμιν ὤθησε τὸν πάγον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἵνα ἐπὶ τέλους εὕρῃ ἢ τὴν σωτηρίαν ἢ τὴν καταστροφὴν. Μετ' οὐ πολὺ ἤκουσε τὸν θόρυβον τῆς θαλάσσης ἐρχόμενον ἐγγύθεν. Γονατίσας καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡτοιμάσθη νὰ δεχθῇ τὸν θάνατον. Ὑψηλὸν κύμα ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ τὸν ἔβριψεν ἡμιθανῇ ἐπὶ τοῦ παραλίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ζῶν θνητὸς δὲν εἶχε φθάσει πρὸ αὐτοῦ.

Z'.

Ὅτε ὁ Χαρίσιος συνελθὼν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν εἶδεν οὔτε πάγους, οὔτε σύννεφα, οὔτε σκότη. Ἐκειτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἁμμου εἰς τόπον χαριέστατον ὅπου τὰ δένδρα ἐλούοντο εἰς φῶς καθαρῶτατον. Ἐμ-

προσθεν αὐτοῦ ὑπῆρχε πύργος ὠραιότατος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήρχετο πηγὴ
 ῥέουσα πρὸς θάλασσαν γαληνιαίαν καὶ διαυγῇ ὥς τὸν οὐρανόν· ὁ Χαρί-
 σιος ἐθεώρει μετ' ἐκπλήξεως τὰ περίξ. Ἦτο μόνος, μόνος μὲ τὰ λεί-
 ψανα τῶν δύο φίλων καὶ συντρόφων του. Ἀπηυδῆμένος ὑπὸ τόσων στενο-
 χωριῶν καὶ θλιβερῶν περιπλανήσεων ἐπλησίασεν εἰς τὸν ῥύακα καὶ
 σκύπτων, ἵνα δροσίση τὰ χεῖλη του ὠπισθοδρόμησε πλήρης φρίκης. Δὲν
 εἶδε τὴν μορφήν του εἰς τὸν καθρέπτην τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ἀντὶ τῆς
 ἰδικῆς τοῦ εἶδε μορφήν γέροντος λευκοτρίχου ὁμοιάζουσαν αὐτόν. Ἐστρά-
 φη, ἀλλ' ὀπισθεν του δὲν ἐθεώρησεν οὐδέν. Ἐπλησίασε πάλιν εἰς τὸ
 ὕδωρ καὶ εἶδε πάλιν τὴν μορφήν τοῦ γέροντος καὶ τέλος ἐνόησεν, ὅτι ὁ
 γέρων ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος. « Μεγάλαι νύμφαι, ἀνέκραξε, σᾶς καταλαμβάνω
 τώρα. Ἐάν, διὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ζωὴν τῆς μάμμης μου, ἡθελήσατε νὰ
 θυσιάσω τὴν ἰδικὴν μου, δέχομαι μετὰ χαρᾶς τὴν θυσίαν! »

Καὶ χωρὶς περαιτέρω νὰ μεριμνᾷ περὶ τοῦ γηρατός του ἐβύθισε τὴν
 κεφαλὴν εἰς τὸν διαφανέστατον ῥύακα καὶ ἔπιεν ἀφθόνως.

Ἀνυψώσας δὲ τὴν κεφαλὴν εἶδεν αἰφνης μετ' ἀπεριγράπτου ἐκπλήξεως
 ὅτι ἡ μορφή αὐτοῦ μετεμορφώθη, καὶ ἦτο τοιαύτη ὁποία τὴν ἡμέραν,
 καθ' ἣν ἀφῆκε τὴν πατρικὴν του οἰκίαν. Ἦτο νέος, εἶχε τὴν κόμην μαύ-
 ρην καὶ στιλπνὴν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔχυνον φῶς ζωηρότατον. Ἐν ᾧ δὲ
 ἐλάμβανε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ μία ῥανὶς
 ὕδατος, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἡ χρυσαλλὶς ἀνέζησεν, ἐκτύπα τὰ πτερά της
 καὶ ἡθελε νὰ πετάξῃ. Ὁ Χαρίσιος ἔλαβεν εὐθὺς τὰ πτώματα τοῦ Πιστοῦ
 καὶ τῆς Σκεπτικῆς καὶ τὰ ἐβύθισεν εἰς τὸν ῥύακα, καὶ ἡ μὲν Σκεπτικὴ
 ἀνεπέταξεν ἀπὸ τὸ ὕδωρ ἀφήσασα γλυκεῖαν φωνὴν καὶ ἀνέβη εἰς τὴν
 ὀροφὴν τοῦ πύργου, ὁ δὲ Πιστὸς ἀναπηδῆσας ἀπὸ τὰ ὕδατα καὶ ἀνατινασ-
 σόμενος ἔδραμε πρὸς τοὺς σταύλους τοῦ πύργου, ὅθεν ἐξῆλθον μεγαλοπρε-
 πεῖς καὶ ὠραιότατοι κύνες καὶ ὑπεδέχθησαν αὐτόν μετὰ χαρᾶς ὡς φίλον
 ἀρχαῖον. Ὅθεν ὁ Χαρίσιος ἐνόησε βεβαίως, ὅτι εὔρε τέλος τὴν πηγὴν
 τῆς Ἀθανασίας, ἡ μᾶλλον τὸν ῥύακα τῆς πηγῆς, ὅστις ἐδοῖε διακοσίων ἢ
 τριακοσίων ἐτῶν ζωὴν εἰς τοὺς πίνοντας τὸ ὕδωρ του χωρὶς νὰ ξηραίνη-
 ται ποτὲ ἡ κοιτίς του.

Ὁ Χαρίσιος ἐγέμισε τὸ βωκάλλιον του μὲ τὸ εὐεργετικὸν ὕδωρ καὶ
 ἐπλησίασεν εἰς τὸν πύργον. Ἡ καρδία του ἔπαλλε, διότι τὸν ἀπέμενεν ἡ
 τελευταία δοκιμασία, καὶ φθάσας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἐφοβήθη μὴ ἀπο-
 τύχῃ. Ἀνέβη τὰς βαθμίδας τοῦ πύργου, τὰ πάντα ἦσαν κλειστὰ καὶ
 σιωπηλὰ, καὶ οὐδεὶς ἐξῆλθε πρὸς ὑποδοχὴν του. Φθάσας ὁμῶς εἰς τὴν
 τελευταίαν βαθμίδα καὶ ὑψώσας τὴν χεῖρα, ἵνα χτυπήσῃ τὸ πλήκτρον τῆς
 θύρας, ἤκουσε φωνὴν γλυκεῖαν μᾶλλον ἢ αὐστηράν ἥτις ἐσταμάτησε τὴν
 χεῖρά του.

« Ἠγάπησες; » ἡρώτα ἡ ἀόρατος φωνή.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Χαρίσιος, ἡγάπησα ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας τὴν μάμμην μου.

Ἡ θύρα ἡνοίχθη ὀλίγον.

— Ὑπέφερες ὑπὲρ αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἡγάπησες; ἠρώτησεν ἡ φωνή.

— Ὑπέφερα πολλά, ἀπεκρίθη ὁ Χαρίσιος, ἀπὸ ἀπερισκεψίαν μου ἀναμφισβόλως, καὶ ὀλίγον δι' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν θέλω νὰ σώσω.

Ἡ θύρα ἡνοίχθη κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ ὁ Χαρίσιος παρετήρησεν ἔνδον λαμπροτάτην θέαν, δάση, ὕδατα καὶ οὐρανὸν γαληνιώτατον.

« Ἐκαμες πάντοτε τὸ χρέος σου; ἠρώτησε μετ' αὐστηροῦ τόνου ἡ μυστηριώδης φωνή.

— Φεῦ! ὄχι πάντοτε, ἀπεκρίθη ὁ Χαρίσιος γονυπετής. Ἐσφαλα πολλάκις, ἀλλ' ἐτιμωρήθην αὐστηρότατα διὰ τὰ σφάλματά μου. Συγχώρησέ με, ἐὰν δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὴν τιμωρίαν ὅλων τῶν σφαλμάτων μου. Τιμώρησέ με κατ' ἀξίαν, ἀλλὰ σῶσον τὴν ἀγαπητὴν μάμμην μου. »

Τότε ἡ θύρα ἡνοίχθη ὁλόκληρος ἀπὸ ἄφαντον χεῖρα. Περιχαρὴς καὶ εὐτυχῆς εἰσῆλθεν ὁ Χαρίσιος εἰς λαμπρὰν καὶ φυλλοσκεπάστον αὐλήν. Εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ὑπῆρχε πηγὴ ἀναπηδητικὴ ἀναβαίνουσα διὰ μέσου ἀνθέων ὠραιότερων καὶ εὐωδестέρων ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς γῆς. Πλησίον τῆς πηγῆς ἴστατο γυνὴ λευκοενδεδυμένη, εὐγενῆς καὶ σχεδὸν νέα. Ἐδάδισε δὲ πρὸς τὸν Χαρίσιον καὶ τὸν ὑπεδέχθη μειδιῶσα τοσοῦτον ἡδέως, ὥστε ὁ Χαρίσιος συνεκινήθη ὑπὸ χαρᾶς μέχρι δακρύων.

« Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς τὸν Χαρίσιον.

— ὦ μάμμη μου! μάμμη μου! εἶσαι σὺ, ποθητὴ μάμμη μου; ἀνέκραξεν ὁ Χαρίσιος· καὶ πῶς ἦλθες εἰς τὸν Πύργον τῆς Ζωῆς;

— Ἀγαπητόν μου τέκνον, εἶπε σφίγγουσα ἡ γυνὴ τὸν Χαρίσιον εἰς τὸ στῆθος τῆς, ἡ νύμφη, ἥτις μ' ἔφερεν ἐδῶ εἶναι ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὴν νύμφην τοῦ ὕδατων καὶ ἀπὸ τὴν νύμφην τῶν δασῶν. Δὲν θὰ ἐπιστρέψω πλέον εἰς τὴν καλύβην μας. Ἐδῶ ἀπολαμβάνω τὴν ἀμοιβὴν τῶν ὀλίγων ἀγαθῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ζωὴν ἐπραξα, καὶ ἀπολαμβάνω εὐτυχίαν ἀτελεύτητον.

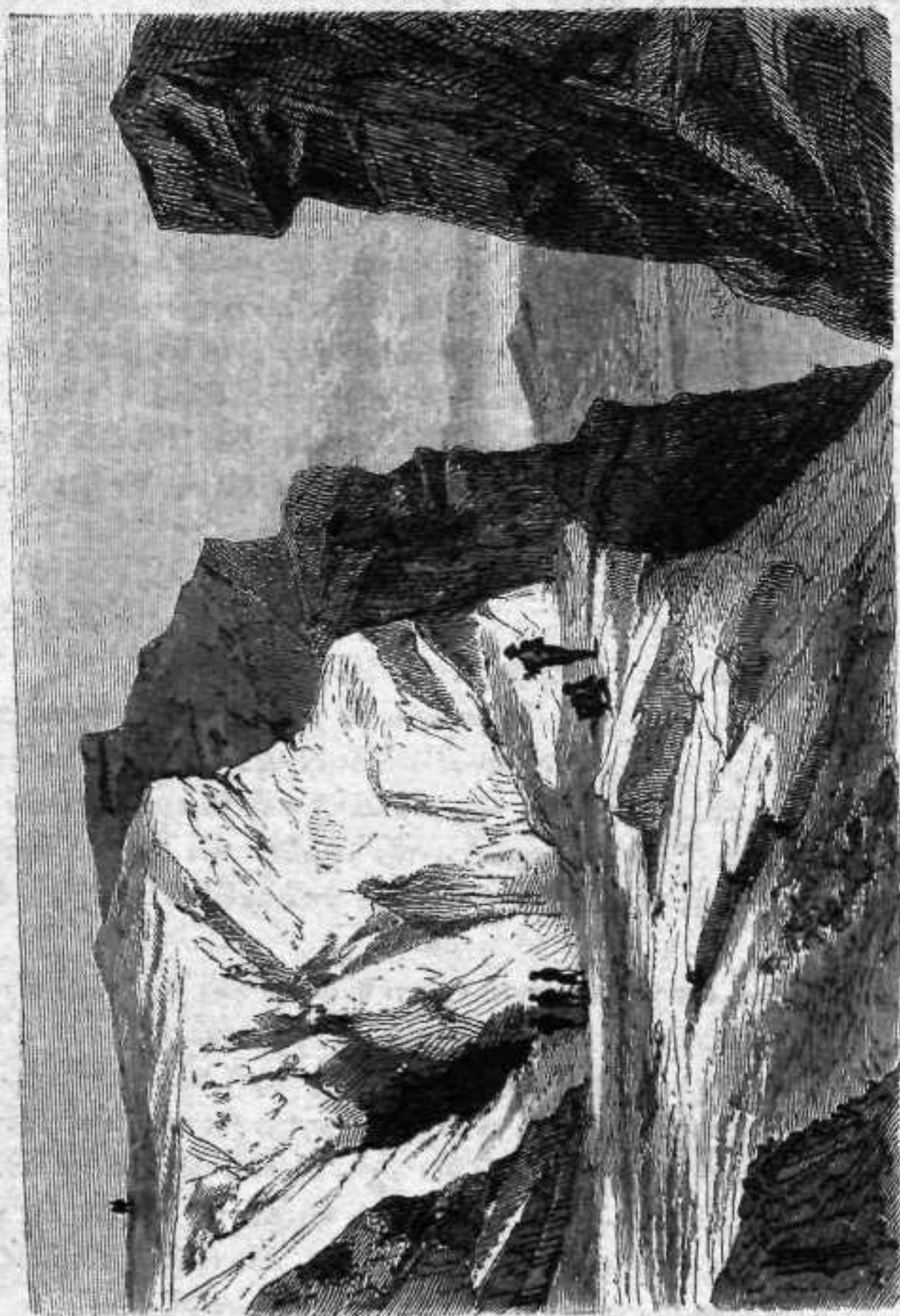
— Ἀλλ' ἐγὼ, εἶπεν ὁ Χαρίσιος, ἐγὼ τί θ' ἀπογείνω; Ἀφ' οὗ σ' εὔρηκα ἐδῶ, πῶς ἡμπορῶ νὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν μοναξίαν;

— Ἀγαπητόν μου τέκνον, ἀπεκρίθη, δὲν ἡμπορεῖ πλέον νὰ ζήσῃ οὐδεὶς εἰς τὴν γῆν, ἀφ' οὗ θεωρήσῃ τὰ οὐράνια γόητρα τῆς κατοικίας ταύτης. Ἐζήσεις, ἀγαπητέ μου, καὶ ἡ ζωὴ δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ σὲ διδάξῃ. Εὐτυχέστερος ἐμοῦ, διεπέρασες εἰς τέσσαρας ἡμέρας τὴν ἔρημον τῆς γῆς, ὅπου ἐγὼ διέτριψα ὀγδοήκοντα μακροὺς χρόνους. Εἰς τὸ ἐξῆς, Χαρίσιε, θὰ ζήσωμεν ἀχώριστοι διὰ παντός, καὶ ποτὲ δὲν θὰ χωρισθῶμεν. »

Ἡ θύρα ἐκλείσθη τότε, καὶ ἔκτοτε δὲν ἠκούσθη τίποτε οὔτε περὶ τοῦ Χαρισίου οὔτε περὶ τῆς μάμμης του. Ματαίως ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως

διέταξε ν' ἀναζητήσωσι τὸν Πύργον τῆς Ζωῆς καὶ τὴν γοητευτικὴν πηγὴν. Πᾶσα ἔρευνα ἀπέβη ματαία. Ἐὰν ὁμως κατενοοῦμεν τὴν γλῶσσαν τῶν ἀστέρων καὶ ἐδυνάμεθα νὰ μάθωμεν τί μᾶς λέγουσιν, ὅτε πᾶσαν νύκτα μᾶς χύνουν τὸ γλυκὺ καὶ οὐράνιον φῶς των, πρὸ πολλοῦ ἤθελον μᾶς εἰπεῖ ποῦ ὑπάρχει ὁ Πύργος τῆς Ζωῆς καὶ ἡ πηγὴ τῆς Ἀθανασίας.

Ἐδουάρδος Λαβουλέ. [Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Χ. Α. Π.]

Η ΠΕΝΤΕΛΗ.